

Jsme ještě rybáři?

(Zamyšlení při holení)

„šuplík“, 2008

To si jeden ani neuvědomí, jak se během jeho „rybářského života“ mohou diametrálně přeměnit - řekl bych „srdeční“- vztahy k rybářským revírům, potažmo k výkonu rybářského práva na nich. Ale ono se vlastně není čemu divit! Konzumní přístup celé naší současné společnosti k čemukoliv nabral na obrátkách a byl by zázrak, kdyby se vyhnul i sportovnímu rybářství. Zajímáme se snad nad šťavnatým biftekem o potravní řetězec býčka a dalších ekologických souvztažnostech? Ale na toto jsme si již dávno zvykli, nad tím se nepohoršujeme.

To, co teď vyslovím, sám neposlouchám rád a nebudu se zlobit, když se kvůli tomu na mne někdo zle oboří. Je to jen pár desítek let, kdy jsme na revírech organizace skutečně hospodařili a chránili je. Jak jsme slovíli chovné potoky a vysadili plůdkem, jak jsme násadu v lovném toku rozsadili, tak jsme za dva, tři roky lovili. Právem namítnete, že tak se to přece dělá i dnes. To je pravda, ale jakýsi rozdíl tu je. Byl tu limit počtu vydávaných celosezónních povolenek, byla tu **povinná aktivní** účast člena na hospodářské činnosti, opravami a budováním splávků na chovných potocích počínaje, vysazováním násady konče. Nechci a nebudu filozofovat nad **formováním vztahu** rybáře k řece a k její obsádce právě tou **osobní účastí** na těchto činnostech. Není divu, že někdy i „padla facka, padla na sále, kdo měl ruce, ten se pral“, když někdo vědomě (nebo i z blbosti) uškodil. Znečištěním a vytrávením vodoteče, pytláctvím, poškozením v potu tváře vybudovaných splávků na potoce. „Čas oponou trhnul a změněn svět“ – jak praví básník. Obavu, že se dnes na vás nedostane povolenka pusťte z hlavy. Limit počtu vydávaných povolenek je téměř neomezený, na úvahy o povinné pracovní účasti na hospodaření organizace klidně zapomeňte. Z té se doslova vykoupíte nějakou tou korunou k povolence navíc. Takže, není co řešit, že?!

Pod tíhou těchto úvah jsem si uvědomil, že **rybář**, tedy ten, **který vykonává trojjediné rybářské právo, se mění z rybáře v lovce ryb**, v konzumenta, a to nemyslím jako ve spotřebitele rybiho masa, ale **v konzumenta adrenalinových prožitků**.

Má tedy smysl vést dnes ještě disputace o **ekologii ryb**, o vztazích mezi rybami a jejich životním prostředím, o natalitě, mortalitě, růstu .....? Mohlo a mělo by to třeba zajímat hospodáře na tekoucích vodách, ale ti jsou tlačeni „rybářskou veřejností“ v první řadě k tomu, aby si – jak se říká – rybáři zachytili. A hospodáři se snaží v přízni členů udržet.

Etologie ryb, tedy chování ryb, konkrétně potravní chování, a to ve vztahu k umělé mušce, to už je jiná! Ale zase! Kdo by byl ochoten studovat, promýšlet a experimentovat se vzory mušek, které nemusí vždy přinášet okamžitý úspěch v podobě trofejní ryby! Od toho je tady dnes téměř nepřeborná řada publikací, muškařské speciálky, internetové stránky.

Co s tím!? Jít s proudem? Brodit proti proudu? Rezignovaně nad tím krčit rameny by byla také chyba. Ptám se: Ale je ještě vůbec ochota na toto téma klást otázky a hledat odpovědi? Tím příslovečným světélkem na konci tunelu se zdála být snaha Muškařského klubu Karlovy Vary na svých Muškařských fórech (mimořádně, výborně organizovaných!) vnést do povědomí sportovních rybářů poznání, že to, co nazýváme **krizí pstruhových revírů** má daleko hlubší příčiny, které by nám dovedl přiblížit a ozřejmit ichtyolog, hydrobiolog nebo skutečně znalý rybářský hospodář – líhňář a že nadávání na všechno a všem nad půllitrem piva nic nevyřeší.

Ale chceme vůbec něco řešit? Nebo i ti poslední mohykáni z Karlových Varů složí ruce do klína a budou čekat na zázrak, na Vzkříšení?

